

Dosarul nr. 2rac-34/2022
2-18061131-01-2rac-15022022

Prima instanță: Judecătoria Soroca, sediul Florești (S. Bucur)
Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (S. Procopciuc, E. Grumeza, N. Chircu)

Î N C H E I E R E

18 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Dumitru Mardari
Maria Ghervas
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea pe Acțiuni „Furnizarea Energiei Electrice Nord”, reprezentată de Vitalii Sochirca,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Furnizarea Energiei Electrice Nord” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Drancor” cu privire la încasarea datoriei,
împotriva deciziei din 23 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a ț ă :

La 22 iunie 2018, SA „FEE-Nord” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Drancor” cu privire la încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii a invocat că în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 172 din 15 aprilie 2015 și Hotărârea Adunării Generale a Acționarilor SA „RED Nord-Vest” și SA „RED-Nord” din 15 mai 2015, în temeiul art. 70 alin. (4), 72 din Codul civil, SA „RED Nord-Vest” și SA „RED-Nord” au fost reorganizate prin dezmembrare (separare) cu fondarea SA „Furnizarea Energiei Electrice Nord (SA „FEE Nord”) care a preluat activitatea de furnizare a energiei electrice la tarife reglementate în aria de acoperire Nord a R. Moldova. SA „FEE-Nord” a fost înregistrată la Camera înregistrării de Stat la data de 24 iulie 2015. Începând cu data de 01 august 2015, toate drepturile și obligațiile SA „RED Nord-Vest” în baza contractelor de furnizare a energiei electrice au fost transmise SA „FEE-Nord”.

A indicat reclamantul că la 29 octombrie 2004 între SRL „Drancor” și SA „Red Nord” a fost încheiat contractul de furnizare a energiei electrice nr. 6617. Conform clauzelor contractuale, pârâtul era obligat să achite facturile emise de către furnizor în termenele indicate în factură. Conform contractului dat, locul de consum al pârâtului este situat pe adresa or. Florești, str. Ștefan cel Mare, nr. 67. În conformitate cu prevederile contractului de furnizare a energiei electrice nr. 6617

din 29 octombrie 2004 și anume punct. 3.6, 3.9, 5.2.1, 5.2.2, consumatorul s-a obligat să achite integral plata pentru energia electrică consumată, în termenul indicat în factură. Despre modalitatea și termenul achitării energiei electrice consumatorului se aducea la cunoștință prin intermediul facturilor fiscale și de consum a energiei electrice.

Reclamantul a susținut că pârâtul nu și-a onorat cu bună credință obligațiunile contractuale și nu a achitat plățile pentru energia electrică consumată la timpul stabilit, astfel, acumulând o datorie în sumă de 88 677,06 de lei (inclusiv penalitatea - 1 312,57 de lei și dobânda de întârziere - 467,9 de lei). Ulterior, la 01 februarie 2016 de la SRL „Drancor” în adresa SA „FEE-Nord” a parvenit o scrisoare de garanție, prin care primul și-a asumat obligația de a achita datoria pentru energia electrică consumată până la data de 10 februarie 2016, aceasta a fost acceptată condiționat, fiind încheiat un acord bilateral în care s-a prevăzut achitarea de către pârât a unei dobânzi de întârziere prevăzute de art. 585, 619 din Codul civil, respectiv la data de 08 februarie 2016 a fost încheiat acordul adițional nr.39.

A relatat reclamantul că, la 22 februarie 2016 în adresa SA „FEE-Nord” a parvenit de la SRL „Drancor” scrisoare de garanție prin care a solicitat acordarea unui termen de până la 02 martie 2016 pentru achitarea sumelor solicitate și a dobânzii de întârziere, însă achitarea acestora nu a mai avut loc. La 21 noiembrie 2016 pârâtul a semnat actul de verificare a livrărilor de energie electrică la situația din 30 septembrie 2016, prin care confirma datoria la energia electrică.

Astfel, la 14 iunie 2018, SA „FEE-Nord” a expediat SRL „Drancor” o pretenție prin care ultimul a fost informat despre necesitatea achitării pentru consumul de energie electrică.

A mai indicat reclamantul că, debitorul a efectuat careva achitări și datoria restantă față de SA „FEE-Nord” pentru energia electrică consumată constituia 61 646,90 de lei, fapt confirmat prin facturile fiscale nr.NE 0047999 din 29 decembrie 2015, AAA0301007 din 04 februarie 2016, AAA0379565 din 09 martie 2016, pentru energia electrică furnizată în lunile decembrie 2015 - februarie 2016 și prin actele de verificare a calculului din 21 noiembrie 2016 și actul de verificare a calculului din 13 iunie 2018.

A solicitat SA „FEE-Nord” încasarea de la SRL „Drancor” a datoriei în sumă de 61 178,92 de lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 467,98 de lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 1 849,41 de lei.

Prin hotărârea din 05 aprilie 2021 a Judecătoriei Soroca, sediul Florești, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată și s-a încasat de la SA „FEE-Nord” în beneficiul SRL „Drancor” cheltuielile de judecată ce constau din cheltuieli de transport în sumă de 1 269,53 de lei.

La 13 aprilie 2021 SA „FEE-Nord” a declarat apel împotriva hotărârii din 05 aprilie 2021 a Judecătoriei Soroca, sediul Florești, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea civilă să fie admisă integral.

Prin decizia din 23 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți, a fost respinsă cererea de apel depusă de SA „FEE-Nord”, cu menținerea în vigoare a hotărârii instanței de fond.

Prin decizia suplimentară din 18 ianuarie 2022 a Curții de Apel Bălți, s-a încasat de la SA „FEE-Nord” în beneficiul SRL „Drancor”, cheltuielile de judecată în sumă de 840,30 de lei.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a stabilit că, suma datoriei pe care SA „FEE-Nord” o solicită prin prezenta acțiune este una anterioară datei intentării procedurii accelerate de restructurare față de SRL „Drancor”. De asemenea, din materialele cauzei rezultă că creanța SA „FEE-Nord” în cadrul procesului insolvențabilitate al SRL „Drancor” a fost înaintată cu omiterea termenului stabilit de instanța de insolvențabilitate și a fost respinsă ca tardivă prin încheierea din 13 iulie 2017 a Curții de Apel Chișinău. În consecință, creanța SA „FEE-Nord” nu a fost inclusă în tabelul definitiv al creanțelor debitorului SRL „Drancor” și nu sa fost validată.

Instanța de apel a constatat că, SRL „Drancor” se află la etapa de realizare a planului, întrucât prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2017, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 14 februarie 2018, s-a confirmat planul procedurii accelerate de restructurare, aprobat prin hotărârea adunării creditorilor din 21 octombrie 2016 pentru restructurarea debitorului insolvent, s-a încetat procedura accelerată de restructurare față de debitor în legătură cu aplicarea procedurii planului, s-a dispus aplicarea procedurii planului de restructurare față de SRL „Drancor”.

Totodată, a fost degrevat debitorul SRL „Drancor” de diferența dintre valoarea obligațiilor deținute înainte de confirmarea planului și cele prevăzute în planul de restructurare, iar creanțele și drepturile creditorilor au fost modificate conform planului procedurii de restructurare.

Cu referire la încasarea cheltuielilor de judecată, instanța de apel a menționat că SRL „Drancor” a prezentat bonuri privind procurarea combustibilului în sumă totală de 840,40 de lei, pentru a se deplasa la ședințele de judecată în instanța de apel.

La 04 ianuarie 2022, SA „FEE-Nord”, reprezentată de Vitalii Sochirca, a declarat recurs împotriva deciziei din 23 noiembrie 2021 a Curții de Apel Bălți, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare.

În motivarea recursului s-a invocat că, cauza civilă a fost examinată în lipsa în lipsa reprezentantului SA „FEE-Nord” și acesta a fost în imposibilitate de a participa la dezbaterile judiciare, astfel fiindu-i încălcat dreptul la un proces echitabil.

La 15 februarie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs depusă de către SA „FEE-Nord”, reprezentată de Vitalii Sochirca, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 23, vol.II).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a pronunțat dispozitivul deciziei la 23 noiembrie 2021, însă date despre recepționarea acesteia lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 04 ianuarie 2022, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

La data de 17 martie 2022, SRL „Drancor”, a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat declararea inadmisibilă a recursului depus de SA „FEE-Nord”, reprezentată de Vitalii Sochirca.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Mai mult, argumentul recurentului precum că cauza a fost examinată în lipsa reprezentantului necitat în mod legal despre data, ora și locul ședinței de judecată, instanța de recurs notează că acesta este combătut prin înscrisurile anexate la materialele cauzei, în special înștiințarea anexată la f.d. 217, vol. I, potrivit căreia la 02 noiembrie 2021, reprezentantul a fost citat de instanța de apel pentru data de 23 noiembrie 2021, ora 09:00, prin intermediul poștei electronice.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către SA „FEE-Nord”, reprezentată de Vitalii Sochirca, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Furnizarea Energiei Electrice Nord”, reprezentată de Vitalii Sochirca.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecători

Maria Ghervas

Victor Burduh